

dentiae, sive hoc sit immediate condonando sibi aliquam partem poenae propter Christum, sive (quod facilius est) excitando fideles justos, qui pro eis satisfaciant, et suffragia vel indulgentias pro eis applicent. Ita enim refert Greg. in lib. Dial., interdum visas esse animas purgatorii petere a viventibus suffragia; ergo etiam poterunt orare Deum, ut aliquo modo eis provideat, quo cito inde liberentur. Et hinc consequenter orant pro bono gloriae obtainendo; nam, licet certo sciant post expiationem poenae superesse sibi aeternum premium, nihilominus recte faciunt desiderando illud, et desiderium suum Deo explicando. Et praeterea si fortasse ibi indigent aliquo levamine vel consolatione, ut facilius possint illam Dei absentiam sustinere, non video cur non possint hoc accidentarium bonum petere, vel ex honesto affectu naturae, vel etiam ex amore Dei, ut facilius et suavius possint illum exercere, hoc enim totum illi statui non repugnat.

16. *An purgatorii animae pro viventibus orent?* — Antiquorum opinio negat. — Opinio recentiorum affirmit. — *Animae purgatorii orare possunt pro viatoribus in communi.* — Tandem dubitari potest an illae animae orent pro viventibus viatoribus; antiquorum enim Theologorum fere communis opinio fuit, animas purgatorii non orare pro aliis, quia sunt quasi in carcere et in statu poenali, et quasi sub vindicta divini judicii, ideoque non sunt in statu orandi pro aliis. Ita D. Thomas, d. q. 83, art. 11, ad 3; Alens, d. § 4, et alii, quos retuli c. praeced. Et refert ac sequitur Navar., in Enchirid. de Orat., in praeludiis, n. 26 et 29. Nihilominus multi recentiores Theologi contrariam sententiam docuerunt post Gabrielem, lect. 58, in Can., quem secutus est Med. supra, et Bellar., lib. 2 de Purgatorio, cap. 15, et Greg. de Valent., 3 tom., disp. 6, q. 2, p. 6. Quorum sententia mihi quidem satia pia et probabilis videtur, intellecta praesertim de oratione in generali, vel ex parte rerum, vel ex parte personarum. Non est enim haec sententia necessario connexa cum alia supra tractata, quae habet posse nos orare et petere aliquid ab animabus purgatorii; nam illa supponit rem magis incertam, scilicet quod illae animae cognoscant nostras petitiones vel actiones. Unde si supponamus, illas non cognoscere, ac proinde non esse orandas a nobis, consequenter dicendum est illas non posse orare pro nobis in particulari, scilicet ut hoc vel illud desiderium nostrum

impleatur, vel ut in hac aut illa necessitate nobis subveniatur, quia ignorant desideria aut necessitates nostras in particuli. Tamen in generali orare possunt primo quoad personas pro omnibus viatoribus, vel pro Ecclesia militante, vel pro his qui illam gubernant, aut sub alia simili generali ratione. Videntur etiam posse orare pro particularibus personis, cum quibus habuerunt in via specialem conjunctionem vel amicitiam; in hoc tamen (quia ignorant an illae personae adhuc sint in via, vel in quo statu sint) oportebit ut adhibeant conditionem, si adhuc in via existant, etc. Certius orare possunt pro illis viatoribus, qui ipsis suffragantur, et curam habent orandi, vel aliqua opera faciendi pro sua liberatione; illa enim oratio in particulari est pro talibus personis quas Deus optime novit, licet ipsis animabus ignotae sint. Ex parte vero materiae seu rei postulatae, oratio erit generalis, proportionata cognitioni; nam illae animae bene norunt in quantis periculis versemur, et quantum indigeamus divinis auxiliis et beneficiis; postulare ergo possunt ut Deus nobis subveniat, vel ut peccata remittat, tentationes auferat, et similia. Hæc ergo oratio per se impossibilis non est.

17. *Non esse indecentem illi statui hunc orandi modum.* — Quod autem non sit aliena neque indecens illi statui, probatur, quia illae animae sunt charæ Deo, et quamvis ab illo pro tunc affligantur, non tamen ut ab inimico, sed ut a justo judge, et parente optimo, qui eas beatas efficere cupit, et ideo illas purgat; quam poenam ipsæ maxima voluntate suscipiunt et patiuntur, ut filii, non ut servi; ergo non repugnat illi statui, ut a Deo aliquid petant pro fratribus et amicis benefactoribus suis. Confirmatur, quia nos viatores, quamvis credamus esse magis reos poenarum quam sint animae purgatorii, nihilominus pro aliis recte oramus; ergo reatus poena, qui durat in illis animabus, non reddit illas indignas, vel improportionatas ad orandum pro aliis. Neque etiam actualis poena hoc facere potest, quia potius illa est quoddam bonus, et continue diminuit illum reatum, et per se non est incompossibilis cum affectu et oratione pro aliis. Aliunde vero hic est actus charitatis vel gratitudinis; cur ergo non poterunt illum exercere illae animae? Accedit quod ante adventum Christi animae existentes in limbo orabant Deum pro viventibus, saltem illo generali modo, ut colligitur ex 2 Machabæorum ultim., et ex Jeremie 15. Affert denique Bel-

larminus, quod etiam interdum legantur animæ purgatorii fecisse miracula apud Greg., lib. 4 Dialogorum, c. 40, et Petrum Damianum, in epist. de miraculis sui temporis, quod licet accidere potuerit, etiam ipsis animabus tunc non orantibus, sed Deo ea miracula faciente propter earum præterita merita, tamen inde probabile sumitur argumentum, quod Deus, qui ita honorat animas illas, etiam dum illas purgat, facilius recipiet et exaudiet orationes illarum. Est ergo hæc sententia pia et probabilis, et quamvis sit incerta, sufficit ut possint viatores benefacere animabus purgatorii, eo fine ut orationes earum magis participant. Atque hinc tandem concluditur animas purgatorii etiam posse in particulari orare pro nobis, si nostras necessitates vel orationes cognoscunt, ut ex dictis satis constat.

CAPUT XII.

UTRUM VIATORIBUS OMNIBUS CONVENIAT ORARE?

1. *Sensus questionis declaratur.* — *Infideles incapaces sunt orationis.* — *Viatores justos orare possunt tam pro se quam pro aliis, notum est.* — Potest hæc quæstio tractari etiam de viatoribus Angelis, et de hominibus in statu innocentiae, sed non est dubium quin illi etiam fuerint capaces orationis, et quod illa uti potuerint et debuerint juxta sui status exigentiam. Neque de illis aliquid peculiare dicendum occurrit, sed sub generali lege justorum viatorum comprehendendi sunt. Agimus ergo de viatoribus hominibus secundum præsentem statum, qui in tres ordines distribui possunt, scilicet infideli, justorum, et fidelium peccatorum. De infidelibus, suppono non esse capaces orationis de qua loquimur, donec fidem habeant, juxta illud Pauli ad Rom. 10: *Quomodo invocabunt in quem non crediderunt?* Illa enim verba ostendunt fidem esse fundamentum verae orationis, seu invocationis Dei. Nec disputandum est modo, an paganus vel gentilis, pro ratione cognitionis quam de Deo habet, vere possit orare, quia non est dubium quin possit petere, et fortasse honesta intentione, et sine circumstantia moraliter mala, quia supponimus petere a vero Deo juxta cognitionem naturalem, seu acquisitam per traditionem humanam, quam de illo habet. Quicquid tamen sit de illa petitione, et de honestate ejus, et de viribus naturæ aut gratiae per quas fieri potest, in præ-

senti quasi nihil reputatur, quia non est oratio vere supernaturalis, nec fundata in fide, nec per se conferre potest illo modo ad vitam æternam, nec etiam fundari potest in divina promissione. Omissis ergo infidelibus, de viatoribus item justis contraria ratione nihil etiam dicere necesse est, quia per se notum est posse orare tam pro se quam pro aliis, nam cum oratio viatoribus maxime commendetur ac præcipiatur, nulli inveniri possunt aptiores ad orandum, quam justi. Neque oportet inter eos aliqua distinctione uti, quia sive imperfecti sint, sive perfecti, omnes sunt grati Deo, et ideo apti ad orandum, tam pro se quam pro aliis, quamvis quidam sint aliis aptiores, scilicet qui puriores sunt, et Deo propinquiores.

2. *An peccatori fidei conveniat orare.* — *Tali peccatori eo in statu licet orare.* — *Objectioni occurritur.* — Solum ergo de peccatoribus fidelibus superest dubium, an illis conveniat orare. Constat enim illis non deesse potestatem orandi, nam ad orandum ex parte intellectus sufficit fides, et ex parte voluntatis desiderium bonum, quod ex auxilio gratiae sine sanctificante gratia haberi potest. Tria igitur possunt interrogari. Primum, an liceat illis orare in eo statu. Secundum, an debeant seu teneantur orare, tam pro se quam pro aliis? Tertium, an eorum oratio efficax sit. De primo, jam supra diximus talem orationem per se non esse illicitam, quia in actu orationis non est aliqua dignitas specialis, ob quam sanctitas personæ ad illius actus honestatem necessaria sit. Et hoc supponunt communiter Doctores, quos infra referemus, dum quærunt an oratio peccatoris infallibiliter impetrat; supponunt enim posse esse bonam, et non displicere Deo ex hoc præcise quod a peccatore fit. Idem colligitur ex alio certo principio, quod, qui alias tenetur ex præcepto orare, etiamsi sit in statu peccati mortalis, debet recitare et orare, implebitque præceptum, nullumque novum peccatum committet, etiamsi non se disponat ad gratiam, antequam recitet. Quod si quis dicat hoc esse verum in ministris Ecclesiæ, quia non suo nomine, sed Ecclesiæ orant, quia sanctitas Ecclesiæ supplet eorum defectum, respondemus primo non solum in oratione publica, sed etiam in privata verum esse principium illud; nam si quis ex voto teneatur recitare rosarium, debet implere obligationem suam, licet non sit in statu gratiae; idemque est si ex mandato superioris obliga-

tur ad privatam orationem. Secundo, respondemus ex oratione publica sumi evidens argumentum ad privatam; quia si minister Ecclesiæ non peccat recitando horas canonicas, etiam publice, et ex officio, secluso scando, ut infra videbimus, multo minus peccabit quicumque private orans, ex hoc præcise quod est in peccato mortali.

3. *Medina occurrit eidem objectioni distinctione præmissa.* — Nihilominus Medina, dicto Cod., q. 5, distinctionem seu limitationem adhibet, nam duplices (ait) sunt peccatores: quidam obstinati, et in proposito non recessendi a peccato; alii sunt pœnitentiam agentes de peccatis. Et de prioribus ait non solum non exaudiri, sed de novo Deum offendere, quem orantes deludunt. Citatque Chrysostomum super Matth. (quamvis non designet locum) dicentem: *Qui orat et peccat, non orat, sed Deum deludit;* et Augustinum, in quadam sermone dicentem: *Qua fronte petis quod promisit Deus? si non facis quod jussit Deus?* Item adducit Psalm. 49: *Quare tu enarras justicias meas, etc.;* et illud Ecclesiastici 15: *Non est speciosa laus in ore peccatoris.* De aliis vero peccatoribus pœnitentibus, ait posse orare, et exaudiri a Deo, etc. Quam doctrinam videtur sumpsisse ex Alens., 4 p., q. 16, memb. 3, art. 4, § 3, ad argumenta, et art. 6, § 1, ad 4.

4. *Medina distinctio non recipitur.* — *Pecatori, licet obstinato, consulenda est oratio.* — Sed de utroque membro nimia exaggeratione loquitur. Et imprimis vel non adæquate dividit statum peccatoris, vel subsistere non possunt, quæ de utroque membro dicit; nam si per obstinatos intelligit omnes qui habent conscientiam peccati, et non habent perfectam pœnitentiam peccatorum, ita ut gratiam consequantur, quomodo damnare potest omnem orationem talium peccatorum, cum certissimum sit ea emnia, quæ diximus, habere locum in homine, qui scit se esse in statu peccati mortali, et pro tunc neque dolet, neque aufert occasionem proximam; vel si dolet, non perfecte, nec cum efficaci proposito, sed per imperfectam velleitatem. Si autem in rigore loquitur de obstinatis, qui habent propositum nunquam pœnitendi, sed moriendo in peccato, quomodo ab eis solum distinguit eos peccatores, qui ita sua peccata recognoscunt, et per pœnitentiam ita ad Deum confugiunt, ut ab eo in suam gratiam recipientur? Et præterea etiam de illis obstinatis, verum non est eorum orationem semper fieri in pec-

catur. Nam imprimis cum ille obstinatus est in via, potest ad Deum mentem elevere per piam cogitationem et desiderium; piam, inquam, id est, non malam, sed moraliter bonam ac religiosam, et supernaturalem, si talis peccator fidelis sit; ergo etiam potest petere a Deo complementum illius desiderii, nullam addendo circumstantiam malam. Item possunt isti peccatores aliqua bona opera moralia facere, quia non habent voluntatem obstinatum in omni malo, neque sunt semper in actuali obstinatione, sicut damnati; ergo eadem ratione possunt aliquam orationem facere absque prava circumstantia¹. Probatur consequentia, nam sola illa circumstantia personæ, nimis quod sit in tali statu, non facit actum orationis esse malum, quia non influit in illum secundum talum malitiam, unde non est proprie circumstantia illius, sed quasi materialiter se habet. Quin potius addo, viatori quantumvis obstinato consulendam esse aliquam orationem, tum ut saltem dum orat non peccet; tum etiam quia fortasse Deus ad misericordiam provocabitur, ut auferat cor lapideum et det cor carneum; nunquam enim obstinatio hujus vitæ tanta est, quin mutari valeat per divinam gratiam sine miraculo. Non est ergo necessaria illa limitatio, quantum spectat ad bonitatem seu substantiam orationis. De impetratio autem postea dicemus, ubi etiam examinabimus aliud membrum de peccatoribus pœnitentiam agentibus, quibus nimium videtur Medina tribuere.

5. *Peccatores fideles, ut tales sunt, debent orare eo modo quo debebant ante peccatum.* — *An oratio imposta pœnitenti possit impleri in peccato mortali.* — Atque ex his definitum fere est secundum punctum propositum, an, scilicet, isti peccatores orare debeant; quod intelligitur suppositione facta quod sunt in peccato, et pro tunc nolunt illum statum relinquere; nam absolute nunquam oportet in peccato orare, quia melius semper est orare in gratia, et, si peccatum præcessit, pœnitire ad dignius orandum. Stante vero illa suppositione, dicimus peccatorem teneri eo debito orandi, quo tenebatur præciso statu peccati, quia non liberatur eo oneré propter suum pravum statum; maxime quia, ut dixi, et infra latius dicam, in eo statu potest per se loquendo implere obligationem suam sine novo peccato. Solum de obligatione orandi

¹ Vide Navar. dicto Enchiridio, cap. 10, 11, 12.

imposita in sacramento pœnitentiae in partem satisfactionis, dubitari potest an possit impleri in statu peccati mortalis; sed hæc res ad alium locum pertinet, quia non est propria orationis, sed cuiuscumque operis impositi in satisfactionem sacramentalem. Certum tamen est obligationem orandi sic impositam non tolli propter supervenientis peccatum, probabileque existimo, qui talem orationem facit in statu peccati mortalis, satisfacere præcepto confessoris, ita ut non teneatur illam orationem iterare. An vero sit fructuosa, vel tunc, vel postea recedente fictione, vel an etiam sit peccaminosa, quando fit sine dispositione ad gratiam, in materia de sacramento pœnitentiae tractatum est.

6. *An peccator specialiter ad orandum obligetur ex vi talis status.* — Posset autem specialiter hic quæri an ex statu peccati interdum oriatur peculiaris obligatio orandi. Sed in hoc consulenda et applicanda sunt quæ supra diximus de præceptis. Nam certum est non dari talem obligationem ex aliquo præcepto positivo divino, vel ecclesiastico, quia nullum tale scriptum vel traditum habemus. Obligatio autem ex divino et naturali præcepto oriri poterit juxta necessitatem talis peccatoris. Ordinarie enim potest peccator immediate confugere ad Deum per pœnitentiam perfectam, si velit, et per ipsum non stet, atque ita nunquam obligatur ad orandum in peccato, seu prius quam justificetur. Nam supponimus eum habere fidem (sine qua orare non potest sicut oportet); ergo per illum immediate excitari potest, ut cum divina gratia inspirante et adjuvante veram contritionem eliciat immediate, et absque prævia oratione. Quanquam regulariter et moraliter loquendo, nunquam sit vera contritio, quin ex ea pullulet oratio humilis, petendo veniam peccatorum. At vero si peccator difficultibus vel temptationibus gravibus impediatur, ne possit se sufficienter disponere ad gratiam, et alioquin tempus præcepti vel alicujus necessariae occasionis instet, tunc ex statu peccati et indigentia ejus oritur specialis obligatio orandi et petendi a Deo vires gratiæ ad illum statum relinquendum. Quam vero efficax sit talis oratio, et in universum de tertio puncto supra proposito, scilicet de impetratio orationis peccatoris, dicemus infra agentes de effectibus orationis.

7. *Orare proprium est rationalis creature.* — *Differentia rationalis, in qua latitudine sumatur.* — *Nomen creature quomodo accipia-*

CAPUT XIII.

AN SIT ORANDUM PRO ALIO IN PARTICULARI?

1. *Quilibet capax orationis orare potest, et pro se, et pro aliis.* — *Wicleph. sustulit orationem in particulari pro aliquo factam.* — Hæc quæstio sepe inculcata est in superioribus, et ex parte definita, quia vix potest explicari quis orare valeat, nisi declarando pro quo possit aut debeat orare. Nihilominus nonnulla supersunt peculiariter in hoc capite explicanda. Supponimus ergo imprimis, unumquemque, qui capax sit orationis pos-

se pro seipso orare et pro aliis, quatenus per orationem juvari possunt, quia sicut charitas et ad se et ad alios inclinat, et omnibus bonum desiderat, quantum illius capaces sunt, ita etiam inclinat ad orandum pro omnibus. Solet autem imprimis hic queri an liceat pro se, vel pro aliquo solo, et in particulari interdum orare. Nam Wicleph (ut Waldensis refert, tom. 3, cap. 107) dixit hoc non licere. Fundamentum ejus videtur fuisse, quia charitas postulat ut non privemus proximum beneficio de se communi, et omnibus utili; sed oratio de se talis est, ut omnibus sit utilis, si pro omnibus fiat, neque sit utilior uni, etiamsi pro illo solo in particulari fiat, quam si fiat pro omnibus; ergo. Et confirmatur, quia Christus oratione sua non docuit nos orare pro aliquo in particulari, sed in communi, ut ex tota oratione *Pater noster* constat.

2. Licitum et aliquando necessarium est in particulari orare pro hac vel illa persona.

Probatur ex divina Scriptura. — Dicendum vero imprimis est, licitum esse et expediens, et interdum necessarium pro aliqua, vel aliquibus personis in particulari orare, licet aliquando etiam sit optimum orare pro communitate aliqua, vel particulari etiam, vel universali, ut pro tota Ecclesia, pro omnibus hominibus, aut pro omnibus indigentibus. Hæc est certa et catholica doctrina, et sententia Wiclephi virtute damnata est in Concilio Constantiensi, sess. 8, quatenus inter errores ejus ponitur, orationes speciales non magis prodesse quam generales. Et tota conclusio evidenter Scripturæ testimoniis ostendi potest: nam de oratione in particulari habemus Christi exemplum, et verbum Lucæ 22: *Ego rogavi pro te, Petre;* et cap. 23: *Pater, dimitte illis,* etc.; item Actorum 12: *Cum Petrus esset in vinculis, oratio fiebat sine intermissione ab Ecclesia ad Deum pro eo.* Et Paulus saepè in suis Epistolis postulat orari pro se, ut ad Ephes. 6, et ad Coloss. 4, 2 ad Thessalonici. 3. Item in veteri Testamento sunt frequentia exempla, ut Tobiae 8: *Tobias et Sara surgentes pariter instanter orabant ambo simul, ut sanitas dareetur eis,* et similia sunt quamplurima. Ratio etiam est evidens, quia talis oratio de se et per se non habet circumstantiam malam, quia non semper teneor orare pro aliis; ergo non peccat aliquando orando pro me solo. Et e converso non semper teneor orare pro me; ergo possum licite orare pro aliquo alio. Idemque argumentum est, quod nulla lex vel ratio obligat nos, ut

quoties oramus, pro communitate tota oremus; ubi enim est talis lex? Præterea saepè oratio pro uno facta erit prudens et honesta, non vero pro omnibus; ut Christus rogavit pro Petro, ut ei daretur speciale donum, quod dari omnibus non expediebat. Item rogavit pro crucifixoribus, postulando eis remissionem illius peccati, quam aliis, qui peccatum illud non commiserunt, deprecari non poterat. Aliquando etiam potest esse necessaria etiam ex præcepto talis oratio in particulari; nam si quis sit constitutus in gravi necessitate spirituali sibi propria, tenetur sibi in particulari auxilium postulare, idemque esse poterit de alio proximo. Potestque confirmari hoc exemplo eleemosynæ corporalis, quam non semper teneor dare omnibus, et interdum teneor dare alicui tantum in particulari, quia solus ille indiget; ita ergo est in praesenti, nam oratio pro aliis est quasi quædam eleemosyna spiritualis.

3. Objectio. — Dilutio. — Responderet Wicleph, per materialem eleemosynam privari hominem proprio aliquo bono, et illam divisa in multis esse minorem in singulis; orationem autem non esse hujusmodi, quia non minus prodest oranti pro se et aliis, quam si pro se solo oraret, et oblati pro multis non minus prodest singulis, quam si pro uno fieret. Sed contra, nam licet hoc totum verum esset, non sufficeret ad obligationem, neque ut sit illicitum orare pro aliquo in particulari, quia satis est quod non teneat dare omnibus, aut desiderare omnibus, etiamsi possim. Sicut Deus multa bona confert uni aut aliquibus, quæ posset conferre omnibus sine diminutione et recte facit, solum quia non ex debito confert talia bona. Deinde falsum est quod assumitur: nam imprimis oratio oblati pro multis quoad vim satisfaciendi minus fructuosa est singulis, si sub ea ratione eis applicetur, quia habet finitum effectum, qui divisus inter plures necessario est minor in singulis. Rursus quoad vim impetrandi alicui in particulari efficacior est, per se loquendo, oratio pro illo facta determinate, quam solum confuse, ut in tali generalitate continetur; tum quia et affectus est major ad talem personam, et intentio applicandi illi vim impetrandi est magis directa; tum etiam quia difficilius est impetrare multis quam uni, ut per se notum videtur, si cætera sint paria; tum denique quia interdum talis est materia orationis, ut uni vel alteri recte et prudenter postuletur, non vero omnibus.

4. Aliae partes assertionis satis probantur ex loco Pauli 1 ad Timoth. 2, ubi obsecrat orationes et postulationes fieri pro regibus et principibus, ac tandem pro omnibus, quia Deus vult omnes salvos fieri; et ad Ephes. 6, præcipit orare pro omnibus Sanctis, id est, fidelibus. Et ex usu Ecclesiæ id satis constat. Et quamvis Wicleph non videatur hoc negare, tamen recte contra illum convincitur, si est licita oratio, verbi gratia, pro regibus in communi, etiam esse licitam pro hoc rege vel hoc Pontifice in particulari, quia etiam reges in communi sunt quoddam objectum particularare respectu omnium hominum, vel omnium fidelium. Unde si fundamentum Wicleph esset alicujus momenti, probaret nunquam esse licitum orare, nisi tantum pro hominibus, aut viatoribus in communi; quia omnia alia objecta, quantumvis communia videantur, sunt particularia respectu illius communissimi; et ideo etiam esset contra charitatem illo modo contrahere orationem. Consequens autem est plane ridiculum; imo vix invenietur aliquis orans illo modo, nisi rarissime.

5. Respondetur Wiclephi fundamento. —

Ad fundamentum ergo Wicleph ex dictis patet responsio, nam charitas non semper obligat ad faciendum omne id quod potest esse utile proximo. Deinde oratio in particulari vel in communi facta, longe diversam utilitatem habet, ideoque charitas ipsa postulat ut non semper eodem modo fiat, sed nunc uno, nunc alio modo, prout opportunitas postulaverit. Ad confirmationem, respondetur Christum Dominum in illo loco tradidisse generalem quamdam orandi formulam omnibus communem, ideoque convenienter per communia etiam verba illam tradidisse. Deinde commendare fortasse voluit orationem pro communitate, quia ex suo genere nobilior est, et quia singuli homines ex se satis solent esse propensi, et solliciti eorum quæ ad se vel ad suos in particulari spectant. In illa vero oratione virtute continetur id quod unusquisque potest sibi in particulari petere, ut infra videbimus. Et ipsem Christus Dominus aliis locis exemplo suo docuit modum particulariter orandi. Imo Joan. 17 expresse dixit: *Non pro mundo rogo; sed pro eis quos dedisti mihi.*

6. Ex superiori doctrina colligitur eum, qui orare potest, etiam pro se orare posse. — Hoc ergo jacto fundamento, non est in praesenti difficultas de oratione uniuscujusque pro se ipso, nam ex haec tenus dictis, inductione ostendi potest, omnem illum qui orare potest,

pro se etiam orare posse; nam ostendimus etiam ipsos Beatos et animas purgatorii pro se orare posse; ergo a fortiori viatores, quantum est ex ratione et obligatione status; nam si propter mentis cæcitatem inepti et quasi incapaces rationis sint, illud est per accidens, et non consideratur. Item Christus Dominus in hac vita oravit pro seipso, ut supra visum est, et non est incredibile etiam nunc in cœlo orare, ut supra etiam tactum est. Ratio autem reddi potest, quia omnis qui orat, creatum intellectum et voluntatem habet, et ex hac parte potest etiam ipse esse capax alijus boni quod nondum habeat, et a Deo exspectet vel desideret; ergo potest tale bonus a Deo postulare. Item unusquisque ordinate amat se amore charitatis; ergo convenienter procurat bonum suum; ergo recte etiam orat pro seipso, juxta suam indigeniam vel statum. Semper enim est hoc ita accipiendo, ut cum proportione intelligatur, seu applicetur convenientia talis orationis, vel etiam necessitas. Legatur Alens., 4 p., q. 26, membr. 3, art. 6, § 1.

CAPUT XIV.

AN ORANDUM SIT PRO DEFUNCTIS, SEU EXTRA VIAM EXISTENTIBUS?

1. Status questionis. — Loquimur in hoc capite solum de orationibus quas nos viatores fundimus; nam de Sanctis, vel jam Beatis, vel in purgatorio existentibus, quomodo pro aliis orent, satis in superioribus dictum est. Et licet in alia vita tres possimus distinguere personarum ordines, scilicet, inferni, purgatorii, et beatitudinis, de duobus primis nihil hic dicemus, quia in 4 tom. tertiae partis, tractando de suffragiis et de purgatorio, satis ostendimus illa offerenda esse pro animabus purgatorii, quibus possunt esse utilia, non vero pro existentibus in inferno, quibus prodesse non possumus, quia ibi jam non sunt in statu in quo sint capaces. Et ita docuit Innocentius III, in cap. *Cum Marthæ*, de Celebratione missarum; et August., in Enchiridio, c. 110, et lib. de Cura pro mortuis agenda.

2. Sitne honesta oratio viatorum pro Beatis. — Nonnulli negant. — Alensis dicta q. 26, membr. 3, art. 6, dub. ult. — De Beatis autem hic queri solet, an possimus nos viatores orare pro illis. In quo certum videtur nos non teneri, nec talem orationem esse neces-